

host

bianca bellová

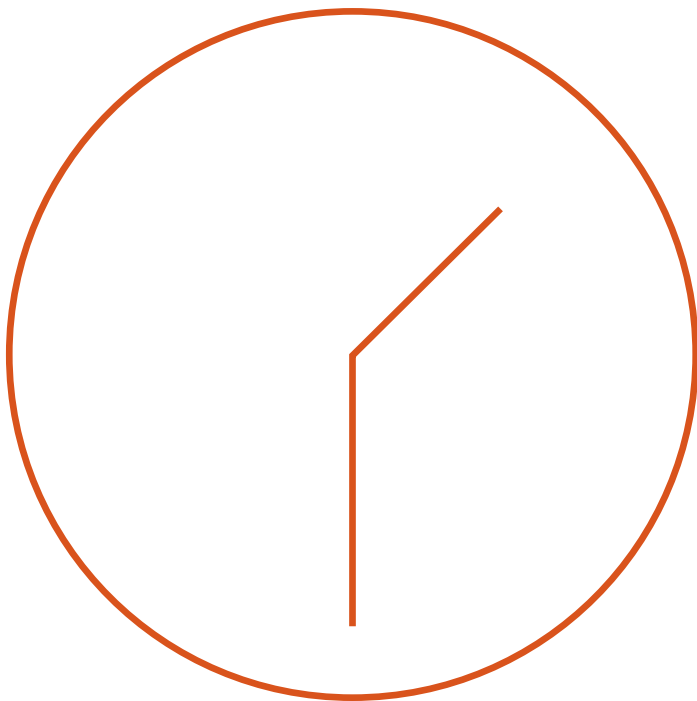
celý den
se nic *nestane*

celý den se nic nestane

Brno 2013

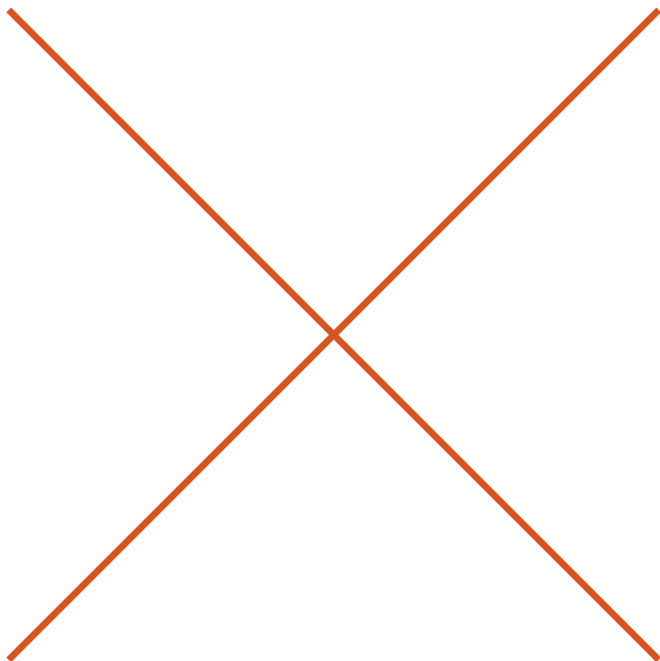
celý den

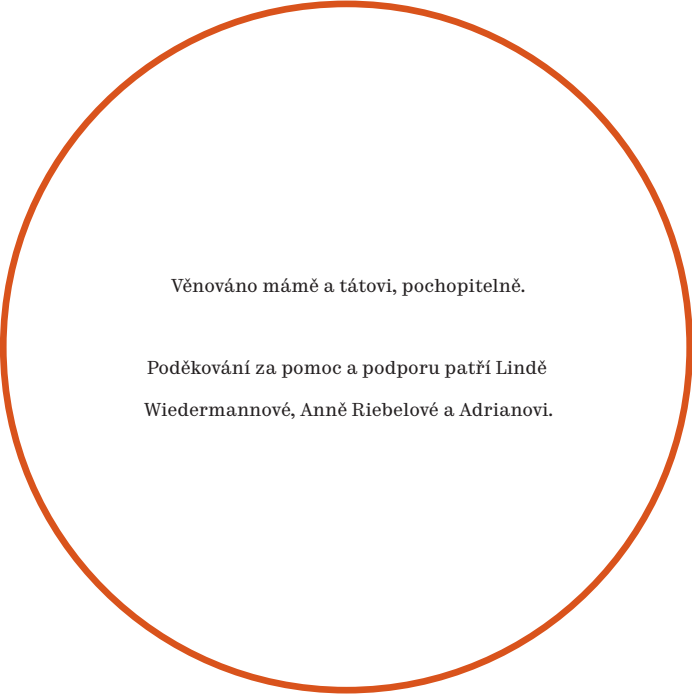
se nic

host

bianca bellová

nestane

Věnováno mámě a tátovi, pochopitelně.

Poděkování za pomoc a podporu patří Lindě
Wiedermannové, Anně Riebelové a Adrianovi.

© Bianca Bellová, 2013

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2013 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-117-0 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-118-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-119-4 (Formát PDF pro čtečky)

ISBN 978-80-7491-120-0 (Formát MobiPocket)

...opustil jsem ji nebo ona mě, což je totéž.

JORGE LUIS BORGES, povídka UNDR

Ředitel hotelu stál za recepčním pultem a čuchal si k dlaním. Martu napadlo, čeho se asi dotýkal.

„Tý Indce v novomanželském apartmá hráblo.“

Pohlédl ke stropu, jako by čekal, že tam objeví nějaké vysvětlení.

„Celou dobu, co jsi byla pryč, ječí, jak kdyby ji stahovali z kůže. Asi jí mrdlo z tý bouřky.“

Marta chápavě pokývala. Narážkou na svou nepřítomnost se nenechá vyprovokovat. Ředitel má dnes vázanku s ručně namalovanými kytarami. Martu nepřestávalo udivovat, že ten člověk bez jakéhokoliv vzdělání, úrovně a vkusu už tolik let úspěšně řídí solidní rodinný hotel.

„Promiň. Byla jsem venku s Lolou. Puberta, znáš to. Snažím se to mít aspoň trošičku pod kontrolou,“ nuceně se pousmála a na důkaz své nemohoucnosti obrátila oči v sloup.

Ředitel mávl rukou: „To je jasný. Mám obavu, že tu šílenou už diskrétně nevyřešíme. Klepnout do hlavy, zabalit do koberce, vyvézt se smetím.“

Marta se nenamáhala předstírat pobavení. Tohle bylo prostě pod její úroveň. Alespoň že se nešfourel v pupíku, což ředitel dělával, když byl rozrušený; při tomto jeho zlovyku měla vždycky chuť se začít hystericky smát.

„To ale byla bouřka v noci! Co?“

Marta se usmála: „Dobře se spalo.“

„Ale houby!“ mávl rukou ředitel. „Celou noc jsem běhal kolem baráku, jestli mi voda neteče do sklepa. Taková

bouřka!“ vrtěl rozladěně hlavou a rytmicky přitom vyfukoval nosem.

„A tekla?“ zeptala se Marta, zatímco si oblékala pracovní sako.

Ředitel pokýval hlavou a jeho ukazovák zamířil nebezpečně blízko k pupíku: „Bylo to jen tak tak! Jen tak tak. Centimetr od okna se ta voda zastavila. Ale soused má z obýváku bazén a skleník mu rozmlátily kroupy. Velký jak holubí vejce, přísahám!“ Ředitel zvedl obě ruce, aby naznačil velikost holubích vajec, a Marta uviděla koláče potu, které se mu šířily podpaždím na košili.

Marta svraštila obočí na důkaz sympatií a rozhořčení nad nehorázností klimatických jevů. Přihlásila se jako nový uživatel na recepčním počítači.

„A tady v hotelu,“ opsal ukazovákem velký polokruh, „tady dočista vypad proud! A trvalo deset minut, než naběhnul agregát.“

„Vždyť já vím,“ přikývla rozvázně a pokrčila rameny. Jak by to mohla nevědět; noční směna si ještě ráno vyměňovala zážitky z deseti minut hrůzy jako přeživší ze ztroskotané vzducholodi. Hosté potácející se mlčky zšeřelými chodbami hotelu, vulgární výkřiky ve tmě, ano, někdo dokonce souložil v mezaninu, v hotelové lobby někdo vrazil do skleněného stolku a ošklivě se pořezal. Někdo si z hotelového baru, který už byl tou dobou zavřený, vypůjčil tři lahve tequilly a schody mezi druhým a třetím pat-

rem byly pozvracené. To všechno za deset minut. Otočte se k nim zády a za deset minut máte z řádu totální chaos.

Marta zkontrolovala svou e-mailovou schránku a hned potom proletěla novinky z rss čtečky, nastavené na odběr zpráv ze stránek černé kroniky. Standardní rituál, který prováděla každý den, automaticky. Stovky zpráv, které filtrovala na první pohled jen skrze text titulků jako zkušený revizor, který si v moři cestujících bezpečně povšimne černého pasažéra podle toho, jak se náhle nepatrně pohne směrem k východu. Marta zadržela dech: ŠKOLÁCI OBJEVILI KOSTERNÍ POZŮSTATEK VE STŘEDOČESKÉM KAMENOLOMU. Rozklikla titulek a rychle přečetla celou zprávu. Pak ještě jednou. Pak si uvědomila, že je jí slabo, že dýchá jen povrchně, na půl plynu. To není ono, říkala si. Tohle není moje kostra. A za chvíli to bylo dobré. Za chvíli už byla zase dobrá. Tohle není ono. Ledaže by jo.

Ta ženská z novomanželského apartmánu v pátém ječela pěkně dlouho. Už včera nevypadala v pohodě. Objednala si u pokojové služby několik jídel, ale ták se vždycky objevil za dveřmi plný, jenom v něm byly všechny pokrmy smíchané: smažená vajíčka plavala v pomerančovém džusu společně s kousky toastu, na špízu s krevetami přibily

šedomodré vizitky a v hrnku se zbytky cappuccina ležely čtyři páry manžetových knoflíčků.

Několik dní nebyla ze svého pokoje venku.

Dnes ráno začala křičet. Na indickou nevěstu znala dost sprostých anglických slov. Pak začala kopat do dveří. Marta se opírala o stěnu před pokojem v pátém patře se založenýma rukama a snažila se o klidný, terapeutický tón (vzpomněla si na hodiny strávené u své psychoterapeutky).

„Promiňte, madam. Váš projev obtěžuje ostatní hosty. Můžeme pro vás něco udělat?“

„*Fuck youuuu!*“

Provozní Richard se nekontrolovaně uchechtl. Marta se na něj zamračila a on zvážněl.

„Šálek horké čokolády třeba? Nebo čaj? Mám tu i mírná sedativa... pomohlo by vám to trochu se... uvolnit... Madam?“

„*Bring me my man back! Or else fuck off!*“

Marta si potichu povzddechla: „To zas bude!“

Richard pokýval hlavou: „To je jasný. Když má někomu jebnout, tak leda v den, kdy tu máme pohřební hostinu pro padesát lidí.“

„Copak se děje?“ naklonil se k Martě diskrétně pan Strnad, stálý host hotelu, který se v lobby téměř každý podvečer zastavil na sklenku pastisu, dnes ovšem byl i v roli

truchlícího pozůstalého, který vyprovázela svou manželku po pětapadesáti letech společné cesty.

Marta se usmála a zavrtěla hlavou: „V pořádku, pane Strnade. Nic, co by mělo narušit vaši hostinu. Jedné paní v posledním patře se neudělalo dobře. Nejspíš bude potřebovat lékaře.“

„Jsem lékař,“ podotkl pan Strnad a lehce pateticky se nadmul.

Marta roztáhla rty k zářivému úsměvu: „To bych od vás v tento den rozhodně nemohla žádat, pane doktore!“

Pan Strnad mávl rukou. Bylo to takové to gesto, které vše ostatní na světě zredukovalo na úroveň plísně na zdi. Zběžně pohlédla na stránku Facebooku. V jejím skutečném světě – světě pátrání a sběru informací potenciálně nabitých zásadními zvraty – se nic nepříhodilo. Tedy aspoň doufala, že ne.

Marta pokrčila rameny: „Tak tedy dobře. Když bude potřeba, obrátím se na vás.“

Pan Strnad se pousmál přes stisknuté rty a vzal obě její ruce do svých dlaní.

„Milá Martičko! Hádejte, co jsem objednal jako první chod?“

Marta obrátila pohled směrem, kde se nacházel salonek restaurace. Pozůstalí už přešli od účastného mlčení přes tichý hovor k běžné konverzaci.

„Snad ne topinky s česnekem?“ svažila obočí a vrátila se pohledem do hotelové lobby. Neměli jsme ten interiér měnit, pomyslela si, když hleděla na vzpouzející se vertikálu stěny ze skla a kamenů, která místnost rozdělovala. Zneklidňuje mě to, ano, dokonce rozčiluje — je to příliš dominantní, masivní, pohlcující jako ledovcové údolí. Polibek smrti od předraženého architektonického studia.

Pan Strnad na ni spiklenecky mrknul: „Chytré děvče! Patří jim to! Zvláště tetě Irmě! Říkal jsem vám, že je teta Irma tak podnikavá, že si plastiku prsou pořídila na hypotéku!“

Uvědomila si, jak moc ji dráždí moderní architektura. Stárne?

„Ale že to byla pořádná bouřka v noci, vidíte!“

Pan Strnad přežil epidemii tyfu v Bergen-Belsenu. Byl svědkem toho, jak zavšivený a tyfem zamořený tábor mizí v ohni spojeneckých plamenometů. Pan Strnad přežil tyfus, který ještě po osvobození tábora zabil patnáct tisíc vězňů, i bombardování nemocniční budovy, kterým se s nimi loučila *Luftwaffe*. V táboře, kterému někteří přezdívali *fešácký koncentrák*, protože v něm nebyly plynové komory a Židé se v něm drželi na výměnu za německé válečné zajatce, viděl ženu s kostkou mýdla umývat se ve vodě vytékající z nádrže, na jejíž hladině plavaly dětské ostatky. Viděl jinou ženu, která byla tak zesláblá, že se při umývání